



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

Vtrum omnis ingratitude sit peccatum mortale? 3

urn:nbn:de:hbz:466:1-38762

Utrum ingratitude semper sit peccatum mortale? 562

AD tertium sic proceditur. Videtur, quod ingratitude semper sit peccatum mortale. Deo enim maxime debet aliquis esse gratus. Sed peccando venialiter homo non est ingratus Deo: alioquin omnes homines essent ingrati. Ergo nulla ingratitude est peccatum veniale.

¶ 2 Preterea, Ex hoc aliquod peccatum est mortale, quod contrariatur charitati, ut supra dictum est *. *q. 24. a. 12*
Sed ingratitude contrariatur charitati, ex qua procedit debitum gratitudinis, ut supra dictum est †. Ergo ingratitude semper est peccatum mortale. *q. prac. a. 1. ad 3. et*

¶ 3 Preterea, Seneca dicit in secundo de beneficijs *, Hæc beneficij inter duos lex est: alter statim obliuisci debet dati, alter accepti numquam. Sed propter hoc (ut videtur) debet obliuisci, ut lateat eum peccatum recipientis, si contingat eum esse ingratum: quod non oporteret, si ingratitude esset leue peccatum. Ergo ingratitude semper est peccatum mortale. *a. 6 ad 2. lib 2 c. 10. in ff. illius.*

SE D contra est, quod nulli est danda via peccandi mortaliter. Sed sicut Seneca dicit ibidem *, Enterdum & ipse qui iuuatur, fallendus est, ut habeat, nec a quo acceperit sciai: quod videtur viam ingritudinis recipienti præbere. Ergo ingratitude non semper est peccatum mortale. *lib 2 c 9. in fine illius.*

RESPONDEO dicendum, quod sicut ex supra dictis patet *, ingratus dicitur aliquis dupliciter. Vno modo per solam omissionem: puta, quia non recognoscit, vel non laudat, vel non retribuit vices pro beneficio accepto. Et hoc non semper est peccatum mortale: quia, ut supra dictum est *, debitum gratitudinis est, ut homo etiam aliquid liberaliter tribuat, ad quod non tenetur. Et ideo si illud prætermittit, non peccat mortaliter. Est tamen peccatum veniale: quia hoc prouenit ex negligentia quadam, aut ex aliqua indispositione hominis ad virtutem. Potest tamen con-

contingere, quòd etiam talis ingratitude sit mortale peccatum, vel propter interiorem contemptum, vel etiam propter conditionē eius quod subtrahitur, & ex necessitate debetur benefico, siue simpliciter, siue in aliquo necessitatis casu. Alio modo dicitur aliquis ingratus: quia non solum prætermittit implere gratitudinis debitum, sed etiam contrarium agit. Et hoc etiam secundum conditionem eius quod agitur, quandoquē est peccatum mortale, quandoque veniale. Sciendum tamen quòd ingratitude, quæ provenit ex peccato mortali, habet perfectam ingritudinis rationem. Illa verò quæ provenit ex peccato veniali, imperfectam.

Ad primum ergo dicendum, quòd per peccatum veniale non est aliquis ingratus Deo secundum perfectam ingritudinis rationem. Habet tamen aliquid ingritudinis, in quantum peccatum veniale tollit aliquem actum virtutis, per quem homo Deo obsequitur.

Ad secundum dicendum, quòd ingratitude, quæ est cum peccato veniali, non est contraria charitati, sed est præter ipsam: quia non tollit habitum charitatis, sed aliquem actum ipsius excludit.

Ad tertium dicendum, quòd idem Seneca dicit in *li. 7. c. 22.* 7. de Beneficijs *, Errat si quis existimat cum dicimus *parum d* cum qui beneficium dedit, obliuisci oportere, excurrere *p. 106.* nos illi memoriam rei: præsertim honestissimæ. Cum ergo dicimus, meminisse non debet: hoc volumus intelligi, prædicare non debet, nec iactare.

Ad quartum dicendum, quòd ille qui ignorat beneficium, non est ingratus si beneficium non recompenset, dummodo sit paratus recompenfare si nosset. Est autem laudabile quandoque, ut ille cui providetur, beneficium ignoret: tum propter inanis gloriæ vitiationem, sicut beatus Nicolaus aurum furtim in domum projiciens vitare voluit humanum fauorem: tum etiam quia in hoc ipso amplius beneficium facit, quòd consultiæ secundariæ eius qui beneficium accipit.

A R.